

Návštěva skalničkářské zahrady v Prokopském údolí. 24. 10. 2019

Ve středu 23. 10. 2019 jsem byl pozván na výlet radotínských turistů do Prokopského údolí, který se konal ve čtvrtek 24.10. Bylo to velice narychlo, nepodařilo se mi informovat mnoho přátel. Ti, kterým jsem to stihl říct, se z důvodu zaneprázdněnosti nemohli zúčastnit. Byl jsem tedy nucen seniory ze Slivence a Holyně reprezentovat jen já a Maruška.

Radotínští turisté mají název KAAN. Není to Klub Angažovaných Nestraníků, ale Klub Aktivních a Nestárnoucích. Jsou to lidé většinou našeho věku, vede je paní Ferrová, která je mladší. Tentokrát si vybrali výlet do Prokopského údolí a od pana Čepičky si nechali vyjednat otevření Skalničkářské zahrady v Prokopském údolí. Od něho jsem se o této akci dozvěděl. Nastoupili jsme do avízovaného autobusu a v Hlubočepích jsme z něj vystoupili už jako účastníci výletu. Mám z výletu několik poznatků.

1. Byla mlha, myslel jsem, že raději nebudu fotografovat. Ale mlha vadí jen na dálku, při fotografování na blízko nevadí. Myslím, že mlha tomu dala skutečný podzimní nádech. Udělal jsem 40 obrázků, než mi došla baterka v mobilu. Už po několikáté jsem toto podcenil.

2. Pozoroval jsem vedoucí výpravy a viděl jsem, jak to má těžké. Všichni jsme jeli autobusem od Radotína, jen jedna starší paní měla přijet od Prahy. Ačkoli se autobusy v Hlubočepích potkaly, ona paní nikde. Vedoucí jí volala na mobil, ale mobil byl asi mimo dosah sluchu. Nevzala ho. Šli jsme tedy bez ní. Jen jsme došli do zahrady, paní volala. Vedoucí výpravy nás opustila a šla pro ni. Nenašly se. Když jsme asi po hodině zahradu opustili a šli na autobus, potkali jsme onu bloudící dámu. Vedoucí se obětovala a šla s ní zpátky do zahrady. Víc jsme je neviděli, snad to dobře dopadlo.

3. Trpěl jsem mylnou představou, že větší turistický spolek, má i větší cíle. Myslel jsem, že Skalničkářská zahrada je jen začátek výletu. Na mysl mi přišel cíl cesty v Řeporyjích a odtud autobusem 246 do Radotína. Maruška by toto nemohla jít, my bychom tam tedy nešli. Jaké bylo moje překvapení, když ostatní nešli 7 km do Řeporyjí, ale ani 200 m k Hlubočepskému jezírku. Jen nejkratší cestou zpět na autobus a rychle k obědu. Snad jedině, kdyby byla někde nablízku otevřená cukrárna, byli by ochotni výlet protáhnout. Jaká to podobnost!

Pavel

Zdraví Pavel.